

Machroň

Pokud vím, existují základní dva druhy machroňů: machroň sečtělý, jeho výskyt je velmi vzácný a doposud jsem se s takovým nesetkal. Určitě by pozorování takového jedince bylo dosti poučné. My se ale dnes budeme zabývat druhem machroň vzpřímený. Setkal jsem se i s druhu machroň neutrální a machroň hloupý, ale to nebudeme rozebírat. Ti prostě patří do podskupiny rozumbradů.

Především, že jsem noční pulec, takže budík mi zvoní v osm, do devíti se převaluji a okolo deváté těžkopádně rozpočívám tělo. Pak následuje wc a koupelna, najít nějaké ponožky a odjezd. Do práce odjíždím okolo půl desáté rozmrzlý, neb mi chybí velmi důležitá tekutina. Totiž - první, co v práci vyrábím, je káva. Bez té pořádně nevidím, neslyším, mé reakce jsou opožděné. S prvními doušky jakoby se rozednilo a já započnu s činnostmi na daný den mi určenými. Z práce pak odjíždím okolo čtvrté až páté, jak sám říkám: na druhou směnu. Doma pak buď něco letuju a šroubuju, anebo programuju a tak dál. Většinou končím mezi desátou a jedenáctou večer. Ale nevádí mi to. Mě má práce baví. Do peřin pak ukládám svou schránku okolo jedné.

Machroň vzpřímený

Dostal jsem tu možnost natáčet zvuk do filmu kamaráda Pipíka, kterého jistě již znáte

z některých mých minulých povídek. Už na tom filmu o pověstech českokrumlovské minulosti pracujeme zhruba půl roku. Režisér Pipík vždy zval kameramany, jež znám, a tudíž spolupracujeme dobře. I legraci si užíváme. Jenže tentokrát neměli ti známí čas, a tak si rejža objednal jakéhosi machroň se dvěma poskoky a jedním kameramanem. Jména si nepamatuji, neb není důvod. Pipíkovi jsem oznámil, že spolupráci s machroňem příště odmítnu.

Opravdu ta bytost chodila po dvou, a to zadních končetinách. Velmi tedy připomínala člověka vzpřímeného, ba i člověka rozumného, mluvícího. Jenže stalo se něco.

Vstávat v šest ráno, protože mě požádal kamarád, je zlé. Ale, co byste pro kamaráda neudělali.

Je sobota a šest ráno. Křičí budík. Jsem rozmrzlý a přemýšlím, jak se kamarádovi Pipíkovi pomstím. Okolo půl sedmé se nechtě plížím z postele a cílím do koupelny a wc. Jsem stále nevrly, neb kávu, startovací tekutinu, nestíhám.

V sedm a jedna minuta mi zvoní telefon. „Aha, Zdeněk už je tu!“ Zdeněk mě na natáčení vzl, neboť vystupoval v roli jakéhosi sluhy. Ale známe se. Stává za kamerou na natáčení Šlágru. Beru boty a klíče. Pak ještě klackotyč a kufřík s mikrofonom a ostatními potřebami. „Čau Zdenečku“. „Čau Hynečku.“ Nasedám do auta, stále ještě rozmrzlý. Zdeněk během cesty něco povídá, ale nevnímám. Možná občas vyslovím „hmmm“.

Jen čekám, až budeme v Krumlově na benzince, kde je sraz a dám si to kafe.

„Konečně benzinka!“ říkám si. Vyjdu z auta a mířím si koupit tu kávu. Upozorňuji, že sraz byl na půl osmou a my tam byli s předpisovou rychlostí o šest minut dříve. „Kam jdeš?“ křičí neznámý člověk, vypadající jako homo sapiens sapiens. „Pro kafe!“ odpovídám rozmrzele. Pokračuji v chůzi. V tu chvíli se ozvalo: „Kafe je domluvený na místě, jedem, spěcháme!“ Rozkázal machroň vzpřímený a já přiblblý, rozespálý a nekofejnovaný, nastoupil zpět do auta ke Zdeňkovi.

O pár minut dále jsme na místě. Koukám doleva, doprava, za roh a nic. „Kafe není!“ říkám si nejen rozmrzlý, ale již mírně uražený a naprdnut. Zevlujeme tam asi patnáct minut, kdy machroň probral se svými otroky: kameramanem a dvěma nosiči, jak to provedou. To už bych mohl mít druhou kávu. Nic. Sedím na lavičce a jsem nevlídný. Štve mě už jenom to, že vstávám v sobotu tak brzy a nesmím si koupit kafe. Pro kamaráda udělám cokoli, ale!

Natočili jsme obraz číslo 15 a přesunuli jsme se do kavárny, kde se měla odehrávat další scéna číslo 7. V tu chvíli dostal chuť na kafe i Zdeněk. Paráda. Oni už měli otevřeno. Sedli jsme ke stolečku na cigárko venku pod sluníčkem a najednou přišla servírka: „Co si dáte, pánové?“ zeptala se vlídně a bylo to ten den první hezoučké setkání. A já zblblý z rána a následných ústrků prohlásil: „Nic, jen tu

čekáme na natáčení.“ A úsměv servírky mne probral. „Jejej, aha“, volám na servírku, jež se už vracela někam dovnitř. „Můžu poprosit o kávu? Umíte turka?“ „Určitě.“ Zazněl úsměv lepší číšnice. Zdeněk si objednal něco, co jsem neznal. Ale pochopil jsem, že to bylo nějaké placebo od kafe.

Zatímco Zdeňkovi číšnice přinesla podivnou, nahnědlou tekutou hmotu, kterou si ještě dohustil mlékem, přede mnou se objevila opravdová plnotučná káva. Vděčně čučím za sympatickou servírkou a den začal být nádherný. První doušek horké tekutiny a vylepšil se mi sluch i zrak a poprvé jsem se ten den usmál. Uvnitř historické kavárny v tu chvíli machroň bičoval své poddané. Já se Zdeňkem jsme si bezstarostně

povídali, usrkávali každý svůj nápoj, dýmili jsme si cigaretami a zpívali nám k tomu ptáčkově.

Vyšlo to akorát. Doserkli jsme a objevil se poskok od machroně, že je třeba zvuk a tak jsme šli pracovat. Tedy já pracovat a Zdenda se nudit do chvíle, kdy se bude natáčet předposlední scéna, tedy odraz 12. A tak se mi nabídl jako poskok. Neodmítl jsem. Našrouboval jsem na klackotyč mikrofon a roztáhl ten klacek na pět metrů. Zánovnímu poskokovi jsem dal do ruky nahrávalo a rozkázal, ať čučí na display. Kdyby se tam dělo něco podivného, ať mne upozorní. Zdeněk tuto úlohu přijal s patřičnou ochotou a nóblesou. Zdeněk je totiž šlechtické krve. Ale hrad ani zámek mu žádný nepatří.

A tak se tak natáčelo a ve chvíli, kdy otroci nosili a vzorně přijímali šikanu ze strany machroně, my se Zdeňkem chodili na cigárko na sluníčko. Nastala scéna 12 a mého již neposkoka převlékli do historického šatu. Dostal i paruku a já jej nepoznal. Od té chvíle jsem musel čučet na display sám.

Zdeněk se mi před tím u kávy a placebo přiznal, že ve scéně, která trvala asi tak čtyři minuty, má jen šest slov a že má problém si to zapamatovat, jak je to v té starobylé řeči. Byl jsem zvědav. Machroň zahlásil: „Kamera?“ „Jede!“ zahlásil kameroposkok. „Zvuk?“ „Jóóó...“ zahlásil zvukař a v duchu si dodal: „machroni vzpřímený.“ „Klapka!“ Rozkázal otrokovi a on poslušně jako psík klapnul. Zdeněk to pokazil jen jednou a pak to dal jak rodilý sluha. Ještě v kostýmu jsem jej poplácal po rameni, a než ho vysvlékli a odsponkovali, udělal jsem z pětimetrové tyče metrovou, zabalil mikrofon a nahrávalo se.

Natáčela se ještě jedna scéna, kde zvuk nebyl potřeba. A tak jsem se při převtělování sluhy na Zdeňka potutelně usmíval pozorujíc poskoky pod bičem machroně vzpřímeného. Pak jsme si znovu se Zdeňkem zašli na cigárko. Loučení pak nebylo dojemné. Bylo spíše ignorantní. „Čau chlapi.“ Zajásal machroň, já dělal, že mám potíže s taškou na rameni.

Závěrem: machroň svou práci umí, to musím uznat, ale jednání s lidmi mu moc nejde. Navrhnul bych mu jít do nějakého kurzu s názvem Homo sapiens. Pak by to byla pohoda, já bych měl svou ranní kávu a on usměvavého zvukaře už od rána. Jenže machroňům, si myslím, takové kurzy nechystají.

Tak si užívejte jara a zase za měsíc napřečtenou, Váš HyPulík.

